კლიპის გადაღების იდეა მაცდუნებელი იყო

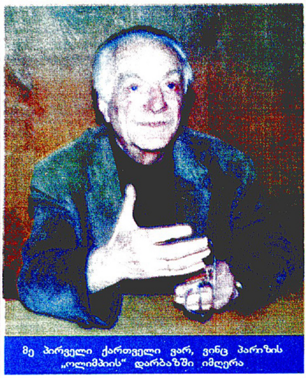

მე პირველი ქართველი ვარ, ვინც პარიზის „ოლიმპიის" დარბაზში იმღერა

„მე თბილისელი ბიჭი ვარ..." ამ სიმღერით წარდგა ტელემაყურებლის წინაშე წარსულში პოპულარული მომღერალი ***სულიკო კოროშინაძე*** *ახალწლის ღამეს. და როგორც ჩვენი დედ-მამის, ისე, წარმოიდგინეთ, ზოგის ბებია-ბაბუის სახეზე მონატრებული ღიმილი გააჩინა. ჩემი თაობის ბევრი წარმომადგენლისათვის კი, ეს სახელი და გვარი იმ ღამით გახდა ცნობილი. ბატონ სულიკოს ინტერვიუსთვის ვეწვიე.*

— იმ ღამით გადაცემაში ძალიან ბუნებრივად გაიკვირვეთ, მე ვინა ვარო? როცა დაცვამ ტელევიზიაში შესვლაზე უარი გითხრათ და ვინაობა გკითხათ. წარსულში ალბათ მსგავსი პრობლემები არ გქონდათ.

— ჩვენ როცა ტელევიზიაში მივდიოდით ჩასაწერად თუ პირდაპირ ეთერში სამღერლად, მაშინ ყველა გვცნობდა, თანაც ამხელა შენობა არ ჰქონდა ტელევიზიას, მაღლა, მთაწმინდაზე, ანძის ქვეშ იდგა ერთი პატარა ოთახი და იქ ვმუშაობდით. მიუხედავად იმისა, რომ ტელევიზიის დაარსებამდეც მე და ჩემი თაობის რამდენიმე მომღერალს უკვე გვიცნობდა ხალხი, ტელეეკრანებზე გამოჩენამ კიდევ უფრო ცნობილები გაგვხადა. მაშინ დიდი ყურადღება ექცეოდა პროფესიონალური, მაღალი დონის მუსიკის პოპულარიზაციას. ახლა კი ტელევიზიის ეთერი ძირითადად დაბალი დონის თინეიჯერულ მუსიკას ეთმობა, ძნელად თუ დაიჯერებს ვინმე, რომ ქართველები მაღალი კულტურისა და ხელოვნების შემოქმედი ერი ვართ. შეხედეთ აფიშებს — ვინ არიან ე.წ. შოუბიზნესის ვარსკვლავები. ნახეთ რა გვარებია ჩამოთვლილი — არანაირი მუსიკალური სკოლა ამ ხალხს არ აქვს გავლილი. 17 წლის ნეკა სეფისკვერაძეს უკვე ვარსკვლავობაზე აქვს პრეტენზია. ეს არ შეიძლება, ჯერ დიდ სცენაზე მისი მოღვაწეობა ადრეა. მარტო ნეკაზე არ ვამბობ ამას.

— თქვენ დროს როგორ ხდებოდა მომღერლის, მუსიკოსის ჩამოყალიბება?

— ჯერ უმაღლესი სასწავლებლების სცენაზე ვმუშაობდით, მერე კლუბებში, ვიხვეწებოდით, მერე ფილარმონიაში ხდებოდა „დაღვინება". საბოლოოდ, ვინც გამოირჩეოდა, ის მართლაც საოცარი იყო. ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკებს შორის ჩვენ საუკეთესოები ვიყავით.

— თქვენ მეტად პრესტიჟულ სცენებზე გიმღერიათ უცხოეთში. თუნდაც ერთი გაიხსენეთ.

— უბედნიერესი ადამიანი ვარ, საფრანგეთში, პარიზის „ოლიმპიის" დარბაზში ვიმღერე. მე პირველი ქართველი ვარ, ვისაც ეს პრივილეგია თუ პრესტიჟი ხვდა წილად. „ოლიმპია" ესტრადის მომღერლისთვის იგივეა, რაც ლა სკალა — ოპერის მომღერლისთვის.

— ამბობენ, რომ თავის დროზე საესტრადო ხელოვნებასაც სიფრთხილით თუ უნდობლად ხვდებოდა საზოგადოება. მართალია?

— ალბათ გარკვეულწილად კი. სამთავრობო კონცერტებზე სულ ოპერა და სუხიშვილების ანსამბლი იყო წარდგენილი. საესტრადო სიმღერების მიმართ ინტერესი მოგვიანებით გაჩნდა. მაშინ, როცა ჩამოყალიბდა კომპოზიტორების სკოლა, რომლებიც საესტრადო ჟანრისთვის სპეციალურად წერდნენ სიმღერებს. შესანიშნავი მომღერლები იყვნენ საქართველოში. უცხოელი ვარსკვლავებიც კი ხშირად თავს ხრიდნენ ჩვენი ნაკლებად ცნობილი მომღერლების წინაშე. მექსიკელი ვარსკვლავი ლოლიტა ტორესი იყო ჩამოსული თბილისში, სახელმწიფო ორკესტრის რეპეტიციებზე მოიყვანეს მოსასმენად. შესანიშნავმა მომღერალმა ნაზი დუმბაძემ იმღერა მაშინ. აღფრთოვანებული ლოლიტა კინაღამ უმღერლად გაიქცა — აქ სად ჩამომიყვანეთ, ასეთ მომღერლებში მე ვინ მომისმენსო. დღეს კი რადიო „ფორტუნაში" კროსვორდის შესავსებად მეკითხებიან მომღერალი ნ. დუმბაძე ვინ არისო. არ შეიძლება ასე დაივიწყო წარსული. თანაც, რა მნიშვნელოვანი წარსული.

— თქვენ დროს თუ მომხდარა ისე, რომ გაზეთებში დაბეჭდილი კრიტიკული წერილების გამო კონცერტები ჩაგშლიათ.

— რა თქმა უნდა. მომხდარა ასეთი რამ. ამის მერე ჩვენ უფრო მეტად ვხვეწდით ჩვენს ოსტატობას, რომ მარცხი აღარ განმეორებულიყო.

— საახალწლო გადაცემაში „ძილისწინელ" ლამაზმანთან მარეხისთან ერთად კარგი მუსიკალური კლიპიც გამოგივიდათ.

— არ მინდოდა ვინმეს ეთქვა, ვა, სულიკო როგორ შეცვლილა და გაჭაღარავებულაო, ამიტომაც თავიდან არ მინდოდა გადაცემაში მონაწილეობა, მაგრამ მუსიკალური კლიპის გადაღების იდეა იმდენად მაცდუნებელი იყო, რომ საბოლოოდ უარი ვეღარ ვთქვი, როგორც იტყვიან, დავინტრიგდი და უკმაყოფილოც არ დავრჩენილვარ ჩემი გადაწყვეტილებით.

ეკა ლომიძე

ქაღალდი პოლიგრაფიისთვის
საგაზეთო და ოფსეტური
ყველაზე იაფად
ადგილზე მიწოდებით
ტელ: 71-04-14; 877-43-28-62

[illegible]

ქართული მხატვრული ფილმის, „ორმაგი სახის" ტელეეკრანებზე გამოჩენის შემდეგ, მთავარი გმირის (ალბათ ყველას გახსოვთ მამა, რომელიც ღვთის წინაშე საკუთარი ცოდვების მონანიებისათვის, მიტევების ნიშნად დიდ ჯილდოს იღებს, მისი დაკრდომილი შვილი იკურნება) შემსრულებელი გიო გურგულია, მიუხედავად პოპულარობისა, სულ მალე საზოგადოების მხედველობის არიდან თითქმის გაქრა. თუმცა ეს არავის გაუკვირდებოდა, რადგან „გაუჩინარება" თუ „იძულებითი შესვენებები" დღეს ქართულ კინოსთან დაკავშირებული ყველა შემოქმედის პრობლემაა. როგორც შევიტყვეთ, სულ ახლახან გიო გურგულიას დაუმთავრებია მუშაობა რუსულ ფილმში, სადაც ჩეჩენი საველე მეთაურის როლს ასრულებს.

— „ორმაგი სახის" გადაღების შემდეგ, ვმუშაობდით ფილმზე, რომელიც რუსების დაკვეთით კეთდებოდა გოდერძი ჩოხელის ნაწარმოების მიხედვით. სამწუხაროდ, გადაღება შეწყდა. მერე ქართველმა კინორეჟისორმა კახა კიკაბიძემ სერგეი ბალაბანოვს შესთავაზა ჩემი კანდიდატურა ფილმისათვის, სადაც გადამიღეს კიდეც და 15 თებერვალს მოსკოვში შედგება პრეზენტაცია. ფილმს „ომი" ჰქვია. ერთი სიტყვით, სანამ რუსეთში ჩეჩნების თემა პოპულარული იქნება, მეც მექნება საქმე. როგორც ჩანს, ტიპაჟში ვჯდები...

— თქვენა ხართ სტუდია „1, 2, 3"-ის ხელმძღვანელი, სადაც სარეკლამო და მუსიკალური კლიპები იქმნება. პროფესიით მსახიობსა და კინორეჟისორს ეს საქმე თუ გინაზღაურებთ იმ დანაკლისს, რაც ქართულ კინოში წამოჭრილმა პრობლემებმა წარმოქმნა?

— მიყვარს ჩემი საქმე და იმდენად მინდა კინოს გადაღება, რომ თუ საშუალება მაქვს, ჩემს სარეკლამო რგოლებში აუცილებლად გავურევ ხოლმე კინოელემენტებს. ოცნებად მქონდა, გადამეღო ფილმი, რომელსაც თავად დავაფინანსებდი. ძნელია, როცა სხვაზე ხარ დამოკიდებული — იძულებული ხარ, ანგარიში გაუწიო დამკვეთს.

ამ ოცნების ასრულებას ერთი რამ სჭირდება — ფული, რომელსაც ვშოულობ კიდეც, მაგრამ ვერ ვინახავ.

— ვიცი, რომ კარგად ხატავთ და წერთ კიდეც?

— ვწერ ლექსებს, მოთხრობებს, ნოველებს, მაგრამ არასდროს გამომიქვეყნებია და არც გამოვაქვეყნებ. ლექსი ძალიან ინტიმური რამაა, ადამიანის უფაქიზეს სამყაროს ეხება. როცა მე აღარ ვიქნები, ჩემს შვილებს დარჩებათ და თუ ისურვებენ, ისინი გამოამზეურებენ ჩემს ლექსსა თუ ნახატს.

— ინოლა გურგულიას ძმისშვილი, სიმღერის ნიჭით თუ დაემსგავსეთ მას?

— არა, სულ გავურბოდი მუსიკოსობას, თუმცა მუსიკის დიდი თაყვანისმცემელი ვარ, თანაც ინოლას გამო. საოცარი ადამიანი იყო. უმძიმესი ავადმყოფი იქით ამხნევებდა ყველას. გარდაცვალების წინ შვილებს, იას და მამუკას დაუწერა სამახსოვროდ — „როცა გარდავიცვლები. მე ვიქნები ყველაფერში, ყვავილში, ხეში, წვიმაში, ქარში". ეს იმას ნიშნავდა, რომ შვილებს ყველაფრის მიმართ სიყვარულის გამომჟღავნებას სთხოვდა.

— თქვენი მეუღლის მამაზე, ბატონ მორის ფოცხიშვილზე რამეს ხომ არ მოიგონებდით?

— ბატონი მორისი საოცარი ადამიანი იყო — იმთავითვე გაგებით მოეკიდა ჩემსა და თამრიკოს ურთიერთობას, ერთხელ მეუღლესაც სთხოვა — ახალგაზრდებს ყოველმხრივ ხელი შეუწყვეო. საინტერესო მოსაუბრე იყო. მახსოვს, ერთხელ ურჩხულის დამმარცხებელზე ვიკამათეთ. არის ასეთი ჩინური ზღაპარი — ბიჭი ურჩხულს მოკლავს და უცებ აღმოაჩენს, რომ მისი ისევე ეშინიათ, როგორც ურჩხულისა ეშინოდათ. მე ბატონ მორისს ვუმტკიცებდი, ურჩხულის დამმარცხებელი, თავადაც ურჩხულია-მეთქი. ბოროტებას რომ ბოროტებას დაუპირისპირებ, — ბოროტებაა.

— „ორმაგი სახის" გადაღების დროს ალბათ ძალზე გამოგადგათ ის, რომ ქუჩის სამყაროს კარგად იცნობდით.

— ქუჩა დიდი რამეა. აქ ყველაზე უკეთ შეგიძლია გაიგო ერთგულებისა და ღალატის ფასი. ქუჩაში მიღებული გამოცდილება მართლა გამომადგა ფილმის გადაღებისას.

— ფილმში ნარკომანიის პრობლემა იყო და საკმაოდ მწვავედაც, წამოჭრილი. თქვენ თუ გაგისინჯავთ წამალი?

— გამისინჯავს, უდიდესი დანაშაულია მისი მოხმარება — ერთიანად გიმონებს. მაგრამ მარტო ნარკოტიკის მოხმარებაც არ არის ნარკომანია, სიგარეტიც, სასმელიც ერთგვარი ნარკოტიკია.

— მიუხედავად იმისა, რომ ფილმი ჩვენი თანამედროვეობის უმწვავეს პრობლემებს შეეხო, დამეთანხმებით ალბათ, რომ იგი მაინც არ იყო სრულყოფილი...

— ფილმს 7 წლის მანძილზე ვიღებდით. მარტო ერთ ეპიზოდზე 6 თვეზე მეტხანს ვმუშაობდით. მსახიობისათვის ეს დიდი დროა — გავიწყდება ბევრი რამ, გრძნობებს ერთხელ უკვე განცდილი სიმძაფრე აკლდება, ერთ ეპიზოდში სხვა ჯინსით შევდივარ ოთახში და უკან სულ სხვანაირით ვბრუნდები. რა თქმა უნდა, ყოველივე ეს ფილმს სასიკეთოდ ვერ წაადგებოდა. მოხდა ისე, რომ გადაღების დამთავრებამდე ცოტა ხნით ადრე მესამე სართულიდან გადმოვვარდი და უმძიმესი ტრავმა მივიღე. ასე რომ, ჩემთვის ფილმზე მუშაობა მძიმეც იყო.

— შესანიშნავი გადამღები ჯგუფი გვყავდა. ერთი ოჯახივით ვცხოვრობდით. მახსოვს, ცხვრის ეპიზოდის გადაღებისას ათი ცხვარი შემოგვეჭამა....

— ფილმის ფინალური სცენით ცოტა გაურკვეველია, რა ბედი ეწია მთავარ გმირს?

— სცენარი წავიკითხეთ თუ არა, ყველას ერთი სურვილი დაებადა — მთავარი გმირი ცოცხალი დარჩენილიყო. ამიტომაც რეჟისორმა ლევან ანჯაფარიძემ სცადა ერთგვარად გაურკვევლობის ბურუსში გაეხვია ფინალი. საფიქრალი დავუტოვეთ მაყურებელს. თუმცა, როცა პატარა ბიჭი მამას ეძახის, კაცი შეირხევა — ალბათ ესეცაა იმის ნიშანი, რომ მამაც გადარჩა.

ეკა ლომიძე

მოზაიკა

...არნოლდ შვარცენეგერს ეტყობა მოსწყინდა მსახიობობა და გუბერნატორის სავარძელზე დაიწყო ოცნება... წამოაყენა კიდეც თავისი კანდიდატურა, მაგრამ „კეთილისმსურველებმა" იმდენ ცოდვაში დასდეს ბრალი და გაზეთებში იმდენი მაკომპრომატირებელი სტატია დაიბეჭდა, რომ „ტერმინატორმა" საარჩევნო მარათონის დატოვება გადაწყვიტა.

....მადონამ ახალ წელს ახალი ცხოვრების დაწყება გადაწყვიტა. ამიერიდან იგი თავისუფალი ქალი იქნება — გაი რიჩი, თავისი მეუღლე, სახლიდან გააძევა და თანაც როდის, შობა ღამეს! ამის მიზეზი გაის ყოფილი საყვარლის, ტანია სტრეკერის გრძელი ენა ყოფილა — ტანიას საქვეყნოდ განუცხადებია — მალე გაის მეც ვაჩუქებ შვილსო.

ყველაზე საშინელი კი ის იყო მადონასთვის, რომ გაი რიჩს არც უცდია ამის უარყოფა.

...მარტინ სკორსეზე ლეგენდარული მხედართმთავრის, მაკედონელის ცხოვრების ეკრანიზაციას აპირებს. სცენარი ძველი ანტიკური მწერლებისა და ისტორიკოსების მასალების მიხედვით შეიქმნა. მაკედონელის როლში ლეონარდო დი კაპრიო მიიწვიეს — საამისოდ მსახიობი თურმე მკაცრ დიეტაზე გადასულა. მაგრამ ერთი გარემოება უშლის ხელს ლეონარდოს დიდი მხედართმთავრის როლის განსახიერებისათვის. როცა გაიგო, რომ სცენარში აღწერილია მაკედონელის სასიყვარულო ურთიერთობა თავის მეგობარ მამაკაცთან, ქალების კერპი შეშფოთდა — მას სულაც არ სურს თავისი იმიჯის შელახვა.